

Ἐνασχολούμενος δ' εἰς τὰς ἀνακαλύψεις καὶ εἰς μεγάλους ἀγῶνας καὶ ἀναριθμήτους κινδύνους ἐκτεθειμένος, ὁ Κολόμβος ὑπέκυψεν εἰς σκληρὰς δοκιμασίας. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, εἰς ὃν τηλικαύτας ἐκδουλεύσεις ἐπρόσφερεν, ἐδείχθη τόσον ἀγνώμων, ὥστε παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν λόγων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κολόμβου, πολλὰς ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν λύπας. Ἡ ἀξίεραστος Ἰσαβέλλα οὐδέποτε ἐκπυσε τιμῶσα καὶ εὐνοῦσα αὐτὸν, ἀλλ' αὕτη ἀπέθανε, καὶ ὁ Κολόμβος ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τύχῃ δικαιοσύνην. Τέλος δ' ἐπανελθὼν ἀσθενὴς ἀπὸ τὸν τέταρτον αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἀμερικὴν πλοῦν, ἀπέθανε τὴν 8 Μαΐου 1506 εἰς Βαλλισόλστον ἐν κόποις καὶ μόχθοις καὶ ἀσθενείαις.

Γ. Κ.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ο ΤΡΑΓΩΔΙΟΣ.

Ὁ Πέτρος Κορνήλιος ἐγεννήθη εἰς Φουέν, τὴν 6 Ἰουνίου 1606· ὁ πατὴρ του ἦτον εἰταγγελεὺς τῆς *Μαρμαρίνου Τραπεζίης* τῆς Νορμανδίας. Ἡ μήτηρ του, Μάρθα Πεζάντη, ἦτο θυγάτηρ λογιστοῦ. Ὁ Κορνήλιος, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς καταγωγῆς καὶ ὡς ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ σταδίου του, εἰς ὃ κατ' ἀρχὰς προωρίσθη, ἀπέκτησεν ἕξιν τοῦ ῥητορικῶς συλλογίζεσθαι καὶ στιχουργεῖν μετὰ τσαύτης λογικότητος, οἷαν σπανίως τις ἀπαντᾷ εἰς τοὺς γάλλους συγγραφεῖς· οὐδὲ ποτε δὲ διὰ τοῦτο ἐπῆνεσεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὅπερ, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἀποτελεῖ τοῦλάχιστον ἐν μέρει τὴν ἀξίαν του· οἱ κριτικοὶ τοῦ τελευταίου αἰῶνος θεωροῦντες μᾶλλον τὴν περισσειαν τῆς τοιαύτης λογικῆς γονιμότητος τοῦ πνεύματος, ἢ τὴν σοφάρτητα καὶ τὴν βαθύνοιάν του, κατηγοροῦνται τὸν ποιητὴν ὡς συχνάκις ἀναμιμνησκόμενον τοῦ πρώτου ἐπαγγέλματός του.

Ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν τῆς ιδέας, ὅπερ χαρακτηρίζει τὸν Κορνήλιον, ἀποδίδεται ἐπίσης εἰς αἰτίαις ἐξωτερικῶς καὶ γενικωτέρας. Αἱ περιστάσεις τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔζη καὶ αἱ παραδόσεις τῶν προηγουμένων ἐποχῶν, εἶχον ἀναμφιδόλως περισσοτέραν ἐπιρροὴν εἰς τὸ πνεῦμα του, παρ' ὅτι τὰ ἰδιαίτερα συμβεβηκότα τῆς ζωῆς του.

Περὶ τὰ μέτα τοῦ 15^{ου} αἰῶνος, ἐν ᾧ καιρῷ ὁ Λούθηρος καὶ ὁ Καλβίνος ἐτάρτιον τὰς κεφαλὰς τῶν Γερμανῶν τιμαριωτῶν, καὶ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, ὅτε καὶ ὁ λαὸς ἐλάμβανε μέρος ὑπὲρ τῆς ἀναμορφώσεως, ἀνηγείρετο ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικὴ Σχολή, σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον προεκήρυσσεν ἡ εἰσαγωγὴ. Ἡ Σχολὴ αὕτη, ἔχουσα σταθερὸν σκοπὸν τὸν ἐξευγενισμόν τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, ἦτο περιόδος διὰ τὸ ἀγγίζουσαν τῆς σαύρας καὶ τὸ ὕψος τῶν προτροπῶν τῆς. Τὰ μέλη τῆς σχολῆς ταύτης

προσηγόρευον τὰς συνελεύσεις των, *Γαλλικὴν Π. Λειάδα*.

Ἡ θρησκευτικὴ στάσις τῆς συμμαχίας διήλθεν ἐκ τῆς γενεᾶς αὐτῆς καὶ παρήγαγε νέαν, ἔχουσαν περισσοτέραν ἐπιτήδευσιν εἰς τοὺς τρόπους τῆς, περισσοτέραν ἀκρίβειαν εἰς τὰς σκέψεις τῆς, περισσοτέραν μελαγχολίαν εἰς τὰς ιδέας τῆς, καὶ περισσοτέρον ὕψος εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς. Μάρτυρες ὧν αὐτῶν εἶναι ἡ ὥδῃ τοῦ Μαλέρβη, ἡ σάτυρα τοῦ Μαθουρίνου Ρενιέρη, τὸ δράμα τοῦ Ἀρβύ Τριστάνου τοῦ ἐρημίτου, καὶ τοῦ Ἰωάννου Ροτροῦ.

Ἡ γενεὰ αὕτη ἐξέλειπεν ἐνώπιον τῆς συνομοσίας τῆς *Σφενδόνης*, πρώτης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, καθ' ἣν ἡ πολιτικὴ ἀπῆλλάχθη ὧν τῶν ἄλλων κοινωνικῶν στοιχείων, καὶ τοσοῦτον σοβαρὸν κρότον ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὥστε εἰς θρόνος ἐν Ἀγγλίᾳ κατέπεσε, καὶ ἕτερος ἀνωρθώθη ἐν Πορτογαλίᾳ. Ἡ Σφενδὼν ἐκάλει νέαν γενεάν, πλεον ἀγέρωχον, πλεον ταραχώδη, πλεον λογικὴν· ἐκτὸς τῶν φατριάρχων τῆς, ἡ Σφενδὼν εἶχεν ὡσαύτως τοὺς κριτικούς καὶ τοὺς ποιητάς τῆς· ὁ Πασχάλιος καὶ Μολιέρ ὑπῆρξεν ἡ πλεον ἄμεσος καὶ ἡ ὑψηλοτέρα ἐκφρασις. προῶς ἀρκανισθεῖσα. Οἱ δύο οὗτοι μεγαλοφρεῖς ἄνδρες ὑπῆρξαν οἰονεὶ ἡ μοναδικὴ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἐντελὴ βασιλικὴν ἐποχὴν, ἥτις συναπέθανε μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', καὶ ἐγέννησε τὸν Βιστουέτιον καὶ Ρακίαν.

Ὅθεν, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ 17^{ου} αἰῶνος μέχρι τέλους, δύναται τις νὰ διακρίνῃ τρεῖς σχολὰς φιλολογικὰς, τὴν γεννηθεῖσαν ἐκ τῆς συμμαχίας καὶ ἐπὶ Ῥισχελιέως, τὴν τῆς Σφενδόνης, καὶ τέλος ἐκείνην, ἥτις, ὡς ἐκ τῶν μεγαλειῶν τῶν Βερσαλιῶν παρῆδε τοὺς κινδύνους τοὺς περικαλύπτοντας τὴν κοινὴν τοῦ μεγάλου βασιλείως καὶ τοὺς μέλλοντας νὰ γεννηθῶσιν ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ φρεττοῦ του. Ὁ Κορνήλιος ἔσχε τὴν μοναδικὴν εὐτυχίαν τοῦ ν' ἀναμιχθῇ καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας σχολὰς καὶ νὰ προεξάρχῃ αὐτῶν.

Ὅτε ὁ Ῥισχελιεύς ἠθέλησε νὰ ἐκτυλισθῶσι τὰ δραματικὰ σχέδιά του, ἐσχημάτισε περὶ αὐτοῦ εἰς ταιρείαν φιλολογικὴν, συνισταμένην ἀπὸ τὸν Λατιὰχ, Βοασροβέρ, Κολλετέ, Ροτροῦ καὶ Κορνήλιον· ὁ Κορνήλιος, ὁ τελευταῖος πάντων, ἠκολούθει κατὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν τὴν ὥθησιν, ἥτις εἶχεν εἰσάξει εἰς τὸ θέατρον τὰ δράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ πολῖται καὶ οἱ αὐλικοὶ περίσταντο μὲ τὰς συνήθεις ἐξεις των· δράμματα καθαρὰς ἐπινοήσεως μυθιστορικῆς, ἀποκαλυπτότης, μετὰ τινος ὑπερβολῆς, τὰ σύγχρονα πάθη. Οὕτως, ὁ Κορνήλιος εἶχεν ἐκδόσει, τὸ 1629, τὴν *Μηλίτην* κωμωδίαν, σφριζομένην εἰς τι τῆς ζωῆς του συμβεβηκότος. Παρέστησε τὴν *Κλεάνδραν* τὸ 1632· καὶ ἀκολούθως τὴν *Χήραν*, τὴν *Στοῦν* τῶν ἀνακτόρων, τὴν *Ἀκόλουθον*, τὴν *Βασιλικὴν Πλατείαν*. Ἐν ἔτει δὲ 1635 ἔγραψε καὶ ἱστορικὸν δράμα, ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ μύθευμα τῆς *Μηδείας*.

Δὲν ἐφάνη δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εὐχαριστημένος εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος, οὐδὲ ὅτι εἶχεν ἐτι ἀποκνῆζει πεποί-

θησιν αρκετά ασφαλή εἰς τὸ μέλλον τῆς εὐφύιας του· ἐπειδὴ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν, σχεδὸν τριακοντούτης ὢν, διέλυσε τὰς ὁποίας εἶχε μετὰ τοῦ 'Ρισσελιέως σχέσεις, καὶ ἀπεσύρθη εἰς 'Ρουέν εἰς τὴν οἰκογένειάν του· ἐκεῖ, γάρων τις εὐγενής, ὅστις ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ μᾶθῃ τὴν 'Ισπανικὴν, καὶ νὰ σπουδᾷ τὸ τότε περὶδόνον θέατρον τοῦ ἔθνους τούτου, καὶ τὸ 1636 συνέγραψε τὸν *Σιδ*.

Προηγούμενως ὁ Κορνήλιος εἶχε παρατηρήσει τὰ πάθη τῶν συμπολιτῶν του, τὰ ὁποῖα ἐξωγράφτε σχεδὸν ὅπως ἡδυνήθη νὰ τὰ ἰδῇ πλησίον του ἐξοχούμενα μὲ εἰδὸς τι ἐπιδείξεως, ἀλλὰ καθόλου μὴ περιοριζόμενα εἰς κύκλον δημῶδη. Ἡ σπουδὴ τῶν 'Ισπανῶν ἐνεποίησεν αὐτῷ εὐρὺ τὸ παραγωγὸν αἰσθημα, τὸ ἐνυπάρχον εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ δι' οὗ ἐνεδύθησαν ὅλα τὰ ἥρωϊκά πρόσωπα τοῦ θεάτρου του.

Ἀπὸ τούτῃς *Ρομανσέρας* (μυθοπλάστας) τῆς 'Ισπανίας, μετέβη εἰς τοὺς ἐπικοὺς μύθους τῆς 'Ρώμης, καὶ ἀπὸ τῆς ποιητικῆς κοιτίδος τῆς 'Ιταλίας εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς δόξαν· ἐποίησε τὸν *Οράτιον* καὶ τὸν *Κίραρ* τῷ 1639. Μετ' ὀλίγον δὲ κατενόησε καὶ αὐτὸν τὸν ῥωμαϊκὸν πολιτισμὸν, καὶ ἐδημιούργησε τὸν *Πολύευκτον* τῷ 1640· τὰ τέσσαρα ταῦτα δράματα, ἀποφασίσαντα τὸ στάδιόν τοῦ Κορνήλιου, ἐξήρουν ἐπίσης νὰ τὸν ἀποθανατίσωσιν. Αὐτὰ μόνον ἀπαρτίζουσι νεωτερισμὸν τὸσφ μέγαν καὶ μεγαλοπρεπῆ, ὥστε κατατάττουσι τοῦ λοιποῦ τὸν συγγραφέα τῶν μεταξὺ τῶν ἐξοχωτέρων τραγικῶν.

Εἶναι προφανέστατον ὅτι ὁ Κορνήλιος δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ βλέπῃ τὸν 'Ρισσελιέ ἐκ τοῦ πλησίον, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὸ μεγαλεῖον τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, τὴν διανοητικὴν ἰσχύϊν του καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐπιτηδεωτικότητα του εἰς τὰς ὑποθέσεις· ὁ ποιητὴς βεβαίως παρηκολουθεῖτο ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ ὑπουργοῦ.

Τῷ 1641, συνέγραψε τὸν *θάνατον τοῦ Πομπηίου*. Κἀνεὶς ἴσως δὲν ἐξισώθη κατὰ τὴν θεατρικὴν πολυτελείαν τῆς ποιήσεως, ἥτις διαλάμπει εἰς τὴν τραγωδίαν ταύτην, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀόριστον καὶ ἐπαγωγικὴν χάριν τῆς κωμωδίας, ἥτις ἠκολούθησεν ἐκείνῃ ἀμέσως. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ *Ψεύστου*, πρὸς χάθεντος τῷ 1642, ἦτον ἡρανισμένη ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸν θέατρον. Ὅσακις ὁ Κορνήλιος ἐμιμεῖτο, ἦτον ἀμίμητος, ἐφάνετο ὅτι εἶχε δύναμιν ὑψηλοτέραν τῆς δημιουργίας. Ἡ *Ροδογύνη*, παρασταθεῖσα τῷ 1643, θεωρεῖται ὡς παράδειγμα ἀνυπέρβλητον δραματικῷ τρόπου.

Ἐν τούτοις ὁ 'Ρισσελιέ καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' ἐτελεύτησαν. Ἡ ἀντιβασίλειά διεταράχθη ἤδη ἐκ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ὑπεκίνησεν ἡ *Σφενδόνη*, μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν· ὁ Κορνήλιος ἐφάνη συνελθὼν πρὸς στιγμὴν εἰς ἑαυτὸν, καὶ αἱ ἐμπνεύσεις τοῦ πνεύματός του, σύγχρονοι οὔσαι τῆς ἐπαναστάσεως, ἔλαβον τάσιν ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον πολιτικὴν. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι μέχρι τοῦδε οἱ ἥρωες δὲν ἐκίνουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κορνήλιου κατ' ἄλλο παρὰ καθ' ὅτι μέγα ἡδύνατο νὰ παρέξωσιν εἰς

τὰς τύχας τῶν ἐπικρατειῶν. Ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς τὰ κινδυνώδη συμβεβηκότα τῶν ἡγεμόνων, καὶ αἱ τύχαι τοῦ στέμματός των, περισσότερον ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπασχολήσωσιν. Ὁ Κορνήλιος εἰσῆγγετο εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἐπαναστάσεων, τῆς ἀστάσις τῶν μεγαλείων καὶ τῆς δυνάμεως τῶν κοινῶν ἐπιχειρήσεων. Τῷ 1647 ὁ *Ἡράκλειος* του ἐδείξε μίαν τῶν βιαιοτέρων γνωστῶν μοναρχικῶν περιπετειῶν. Τῷ 1650, ὁ δὲ *Σάργης* τῆς Αραγωνίας, εἶναι ἡ βιογραφία αὐθάρδους τινος τυχοδιώκτου. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ *Ἀνδρομήδα*, ἐδείξε βασιλίσσαν σωθεῖσαν ὑπὸ τινος ἥρωος, ὡς ἂν ἡ Αὐστριακὴ Ἄννα αὐτῇ, ἤθελεν ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν μεγάλου τινος ὀνόματος.

Εἰς τὰ δράματα, ἅπερ συνεχῶς συνέγραφεν, ἀπὸ τοῦ 1659 μέχρι τοῦ 1674, ἐξωγράφει τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα τρομερὸν, πλήρες αἰνιγμάτων καὶ δλεθρίων ἀποφάσεων. Ἦρχισε δὲ ἀπὸ τοῦ *Οιδίποδος*. Ὅταν ἠθέλητε νὰ παραστήσῃ τὸ πνεῦμα τῶν κατακτήσεων, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσεν τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ἐπελήφθη τοῦ φοικῶδους καὶ κολοσσαίου προσώπου τοῦ Ἀττίλα. Οὕτως ἐβλάδιζε πάντοτε εἰς τὰ τελευταῖα ὅρια τῶν ἰδεῶν του· ἐνίστα ἀνεμιμνήσκετο τῆς γηραιᾶς ἐλευθερίας, ἥτις τὸν ἐνθουσίαζε πλείοτερον. Ὁ *Σερτώριος* εἶναι πλήρης ὥραιων θλίψεων καὶ μεγαλοπρεπῶν ἀγῶνων.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ σταδίου του, ὁ Κορνήλιος ἠθέλησε νὰ συνηγωνισθῇ μετὰ τοῦ 'Ρακίνα, οὗτινος αἱ ἐρωτικαὶ τραγωδαὶ ἦσαν ἡ ἐκφρασις νέας τάσεως. Ἡ *Βερενίκη* καὶ ἡ *Πουλχερία* εἶναι ἡ παρεκτροπὴ μεγάλου νοός· ὅχι ὅτι ὁ Κορνήλιος δὲν ἠσθάνθη καὶ δὲν ἐξέφρασε δεόντως τὸν ἔρωτα. Ἀπὸ τοῦ *Σιδ* μέχρι τοῦ *Νικομήδους* ἐδείξε ἔσθιν τινα ψυχῆς ὅλως θριαμβευτικῆς· ἀλλ' ὑπέτασεν αἰεποτε τὸ παθος τοῦτο εἰς τὰ γενικὰ συμφέροντα, τὰ ὁποῖα οὗτος ὑπῆ-

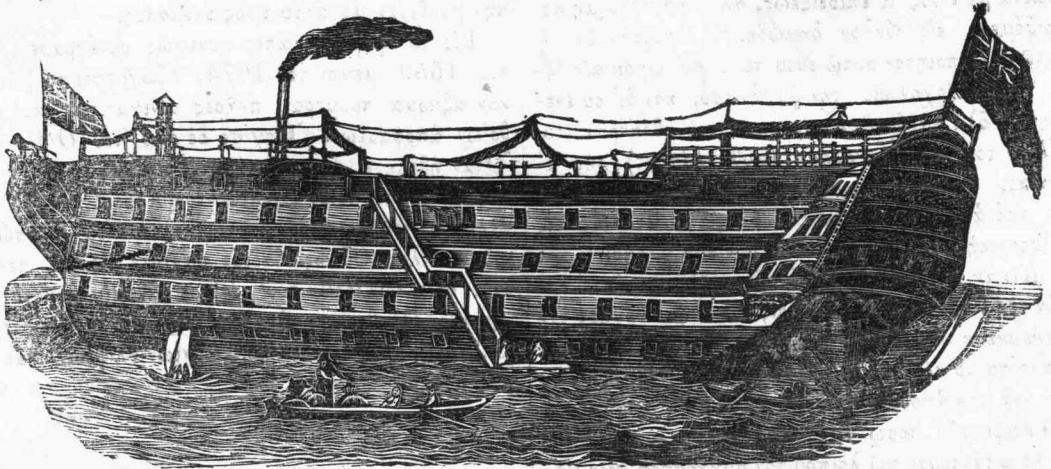
ρετεί η καταστρέφει ἐναλλάξ. Τοῦτ' αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Κορνήλιου, καὶ τὸ αἶπτον τοῦ ἀπεριορίστου πρὸς αὐτὸν θαυμασμοῦ τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ 'Ρακίνας ἐξεναντίας ἐπρωτίμηνε τὰς ἰδιαιτέρας καὶ ἐγωϊστικὰς ἀναπτύξεις τοῦ ἔρωτος καὶ ὑπέδειξεν εἰς τὴν Φαίδραν, τὸ ἐντελέστερον δεῖγμα τῆς εὐφυΐας του.

Ὁ Κορνήλιος εἶχε κατακριθῇ ζωνηρῶς εἰς τὰ πρῶτά του δοκίμια, ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἥτις ἀκολούθως παρεδέχθη αὐτὸν ὡς μέλος τῆς τῷ 1647. Κατόκει δὲ ἐν ὁδῷ Ἀργαντελίου εἰς Παρίσιους, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Θωμᾶ Κορνηλίου. Οἱ δύο ἀδελφοί

εἶχον νυμφευθῇ δύο ἀδελφάς· ὁ Πέτρος Κορνήλιος ἀπέθανε τὴν 1^{ην} Ὀκτωβρίου 1684.

Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ὅπισθεν, τὸν παριστᾷ εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σταδίου του, ἐκθαμβὸν καὶ κατὰ τι τεθλιμμένον, καθὼς ζῶντα ἐν μέσῳ ἐποχῆς μικροτέρας παρὰ τῆς φήμης τοῦ ὀνόματός του, καὶ παρ' ὅτι προσιμίαςαν αἱ μεγάλοι καὶ ὑψηλαὶ ἰδέαι τοῦ Ρισσελιῶς.

Π. Η.

ΝΑΥΣ-ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως ποταμοῦ, περίξ τῶν τειχῶν τοῦ Γρηνοῦνσιού, εἶναι ἐλλειμνισμένη παλαιὰ τις ναῦς, ἔχουσα 104 κανόνια. ὠνομάζεται δὲ Ἀ τ ρ ο μ ο ς (the Dreadnought). Ἄλλοτε ἡ ναῦς αὕτη ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς κατὰ τῆς Γαλλίας πολέμους τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ τὴν σήμερον εἶναι πρὸς ἄλλην χρῆσιν προωρισμένη. Ἐὰν ἄλλοτε ἐπράξε κανὼν, ἤδη εὐεργετεῖ· ἐὰν ἐπροξένῃς θανάτους, ὑπερασπίζει· ἤδη καὶ σώζει τὴν ζωὴν. Ἀπὸ μηχανῆν πολέμου μετεβλήθη εἰς ἀσὺλον φιλανθρωπίας, καὶ εἰς νοσοκομεῖον ἀναικτὸν εἰς τοὺς πάσχοντας ναυτικούς παντὸς τόπου.

Ναῦτης τις, τὸν ὁποῖον ἡ ἀσθένεια καταλαμβάνει εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως, ὁποιοδῆποτε ἂν ᾖ ἡναι ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ, ὁποιοδῆποτε ἂν ᾖ ἡναι ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς του, γίνεται παραδεκὸς καὶ φιλοφρονεῖται ἄριστα εἰς τὸν Dreadnought. Δὲν ἔχει χρεῖαν ἐπιστολῆς συστατικῆς, οὐδὲ προστασίας τινος. Εἶναι ἄνθρωπος τῆς θαλάσσης, ἔχων χρεῖαν προστασίας· τοῦτ' ἀρκεῖ. Εὐρίσκει ὁλας τὰς περιποιήσεις, ὥς ἡ ἀσθένειά του ἀπαιτεῖ, χωρὶς νὰ ᾖναι χωρισμένος ἀπὸ τὸ στοιχεῖον ὅπερ ἀγαπᾷ, καὶ ὁ γνωρίζων τὸν ναυτικὸν χαρακτήρα ἐννοεῖ πόσον γλυκερὰ εἰς αὐτὸν εἶναι ἡ ἰδέα αὕτη. . . . Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι σπανίως ἡ εὐεργεσία τῶν νεωτέρων ἐδείχθη τόσο ἐντελής καὶ τόσο εὐφυής ὡς εἰς τὴν ἐπιτόνησιν ταύτην.

Ἀπὸ τοῦ 1821, ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία εἶχεν ἀρχίσει νὰ ὁργανίζεταί ἐπὶ τῆς πρώτης νηὸς, τὴν ὁποίαν τῷ 1831 ἀντικατέστησεν ὁ Dreadnought, δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν βοηθηθέντων ναυτῶν περίπου εἰς τριάκοντα χιλιάδας. Ἐκθεσίς τις μᾶς πληροφορεῖ ὅτι παραδέχθη μέχρι τοῦ 1839 ἔτους, 144 Γάλλους, 36 Γερμανοὺς, 251 Ρώσους, 495 Πρώσους, 90 Ὀλλανδοὺς, 383 Δανοὺς, 745 Σουηδοὺς καὶ Νορβηγίους, 492 Ἰταλοὺς, 232 Πορτογάλλους, 92 Ἰσπανοὺς, 210 Ἰνδοὺς ἀνατολικούς, 466 Ἰνδοὺς δυτικούς, 299 Ἀμερικανούς Ἀγγλους, 473 Ἀμερικανούς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, 62 τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, 149 Ἀφρικανούς, 7 Τούρκους, 15 Ἑλλήνας, 21 Νεασελανδοὺς, 109 ναῦτας τῶν μεσημβρινῶν θαλασσῶν, 9 τῆς νέας χώρας τῆς μεσημβρινῆς Γάλλης, 20 Σινεὺς, 66 ναῦτας γεννηθέντας εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ λοιποὶ ἀσθενεῖς ἦσαν Ἀγγλοὶ Ἴρλανδοὶ καὶ Σκῶτοι.

Αἱ δαπάναι τοῦ κατστήματος τούτου συντηροῦνται πληρέστατα μὲ τὰς κοινὰς συνδρομὰς, μὲ τὰ δωρήματα καὶ κληροδοτήματα. Στόλαρχός τις τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης ἐνομαζόμενος Ζὼν Λίδκερ, ἀποθανὼν τῷ 1832, ἔφησεν εἰς τὸν Dreadnought ποσότητα 45,101 λιτ. στερλ. εἰς ἐμπορεύματα (πλέον τοῦ ἐνὸς ἐκαταμμυρίου, καὶ, ἐπὶ πλέον, μίαν ναῦν μετὰ τοῦ φορτίου τῆς, ἥτις ἐπωλήθη 10,082 λίτροις σελίνας (257,591 γράγγα).

Π. Η.